

Eclesiastul

Cartea Eclesiastul

Text extras din Interliniarul Grec - Român

Biblia ROG

Ediție digitală pentru tipar -- vizitați bibliaapostolica.ro

13/08/2026 21:11:58

CAPITOLUL 1

1:1 Rostirile Eclesiastului, fiul lui David, împăratul lui Israel la Ierusalim.

1:2 Deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, deșertăciune a deșertăciunilor; toate-s deșertăciune.

1:3 Ce-*i* abundența omului în † toate necazurile lui, cu care e trudit sub soare?

1:4 O generație se duce, și o generație vine, și pământul în veac rămâne.

1:5 Și răsare soarele, și apune soarele, și la locul lui trage †;

1:6 răsăriturile lui -- el iese spre austru, și încercuiește spre crivăț; încercuind încercuiește traversând vântul, și la ciclurile lui se întoarce vântul.

1:7 Toate torențele purced † spre mare, și marea nu † se umple. În locul de unde torențele au purces, acolo ele se vor întoarce ca *iarăși* să purceadă.

1:8 Toate cuvintele-s pline de osteneală, nu va putea niciun bărbat să *le* spună †; și nu se va împlini † ochiul să vadă; și nu se va umple urechea de auzit.

1:9 Ce anume *e* ceea ce a devenit? E chiar ceea ce va deveni! Și ce anume s-a făcut? E chiar ceea ce se va face! Și nu este nimic nou † sub soare.

1:10 Cine va vorbi și va spune, Iată, acest lucru este nou! Deja *aceasta* a avut loc în veacurile care au fost dinaintea noastră.

1:11 Nu este amintire despre cele dintâi, și da! cele din urmă devenind, nu va fi vreo amintire despre ele, la cei născuți în *vremea din urmă*.

1:12 Eu ecclesiastul, am devenit împărat peste Israel în Ierusalim.

1:13 Și am dat inima mea să caute și să supravegheze cu atenție prin înțelepciune cu privire la toate cele ce au loc sub cer. Căci o preocupare plină de trudă a dat Dumnezeu fiilor oamenilor ca să fie preocupați prin ea.

1:3 † sau: Care +e folosul omului din

1:5 † românescul 'a trage': a-și trage căruța într-un loc pentru a înnopta (DEX); vezi Deu 21:3, Ioă 21:11

1:7 † traversează

1:7 † lit: nu este umplută

1:8 † trad. alt.: Toate lucrurile sunt pline de osteneală, niciun bărbat nu le poate exprima

1:8 † umple

1:9 † lit: proaspăt; ca în Evr 10:20

1:14 Am văzut în întregime toate faptele care sunt făcute sub soare, și iată, toate-s deșertăciune și pretenție a duhului.

1:15 Ce e stricat nu poate fi înfrumusețat. Și ce lipsește nu poate fi socotit.

1:16 Mi-am vorbit mie însumi, în inima mea, spunând, Iată, eu am devenit măreț, și am adăugat înțelepciune mai presus de toți cei care fiind au devenit înaintea de mine în Ierusalim, și *i*-am dat inimii mele să cunoască înțelepciune și cunoaștere.

1:17 Și inima mea a văzut multă înțelepciune, și cunoștință, parabole și înaltă cunoștință. Eu am cunoscut că da!, și aceasta este pretenție a duhului.

1:18 Căci în abundența înțelepciunii e abundență de cunoaștere, și cel ce adăugă cunoaștere, *își* va adăuga durere.

CAPITOLUL 2

2:1 Eu am zis în inima mea, Vino acum să te încerc prin veselie, și să vezi înlăuntrul binelui! Și iată, chiar și aceasta e deșertăciune.

2:2 Râsului *i*-am zis, Deviere! † Și veseliei, De ce faci asta?

2:3 Și am observat atent dacă inima mea ar putea să antreneze precum vinul trupul meu; și inima mea m-a călăuzit în înțelepciune, și ca să stăpânesc asupra veseliei, până când voi vedea de ce natură *e* binele fiilor oamenilor, pe care să-l facă sub soare, în numărul zilelor vieții lor.

2:4 Mi-am mărit întreprinderea mea; mi-am zidit case; mi-am sădit vii.

2:5 Mi-am făcut grădini și paradisuri, și am sădit în ele un pom pentru fiecare fruct.

2:6 Mi-am făcut iazuri de ape ca să ud din ele pădurea *mea* odrăslitoare de pomi.

2:7 Am dobândit robi și servitoare, și slujitori ce-n casă mi s-au născut; și, da!, bogăție *în* cireadă și-*n* turmă -- *avere* mare *am văzut* constituindu-mi-se, mai presus de toți cei ce au fost înaintea mea în Ierusalim.

2:8 Mi-am adunat, da! și argint, da! și aur, și avuțiile împăraților și ținuturilor. Mi-am pregătit cântăreți și cântărețe, și deliciile fiilor oamenilor, paharnic de vin și paharnice de vin.

2:9 Și m-am făcut măreț, și am adăugat înțelepciune dincolo de toți cei ce fiind au devenit înaintea mea în Ierusalim, și da!, înțelepciunea mea statornică mi-a fost.

2:10 Și din tot ce au dorit ochii mei, nimic nu a rămas departe de ei. N-am reținut inima mea de la nicio bucurie, căci inima mi s-a bucurat în toată truda mea. Și aceasta a fost partea mea din toată truda mea.

2:11 Și am privit eu la toate acțiunile mele, pe care le-au făcut mâinile mele, și la truda cu care m-am trudit să *le* fac. Și iată, toate lucrurile sunt deșertăciune și pretenție a duhului, și nu este folos sub soare.

2:2 † a merge împrejur, abatere, eroare; SM: Împrejurare

2:12 Și eu am privit în jur ca să văd înțelepciunea și abaterea și nebunia; căci cine e omul care se va dirija urmând sfătuirea, cu toate câte au fost cuprinse în sfătuire †?

2:13 Și eu am văzut că este abundență de înțelepciune mai presus de nebunie, ca abundența luminii peste întuneric.

2:14 Înțeleptul, ochii lui *sunt* în capul lui; dar nebunul în întuneric umblă; și am cunoscut, și chiar eu, că un accident, unul singur, va veni în întâmpinarea fiecăreia din ei.

2:15 Și eu mi-am zis în inima mea, La fel -- accidentul survenind nebunului -- chiar și pe mine mă va întâmpina; și pentru ce m-am făcut înțelept eu? În plus, am spus în inima mea, Întrucât nebunul din preaplin vorbește, înseamnă că-n adevăr, și aceasta-i deșertăciune.

2:16 Căci nu mai este nicio amintire despre înțelept alături de nebun în veac, întrucât deja, în zilele viitoare pe toate le va acoperi unitatea; și cum va muri înțeleptul *laolaltă* cu nebunul?

2:17 Și am ajuns la ură cu viața; căci cumplită a fost asupra mea fapta înfăptuită sub soare. Căci toate sunt deșertăciune și pretenție a duhului.

2:18 Și eu am urât în întregime truda mea cu care eu m-am trudit sub soare. Căci trebuie s-o las omului care vine după mine.

2:19 Și cine știe dacă *acesta* va fi înțelept sau nebun? Și dacă va stăpâni asupra întregii mele trude cu care m-am trudit, și prin care am devenit înțelept sub soare. Da, și aceasta e deșertăciune.

2:20 Și eu m-am răzgândit, ca să las să se ducă inima mea, *eliberând-o* de toată truda cu care m-am trudit sub soare.

2:21 Căci este un om care *a depus efort prin* truda lui, în înțelepciune, și în cunoștință, și în bravură; și *e* un om care nu se ostenește -- și în acesta, lui îi va da *cel* brav, lui!, partea lui. Și, da!, aceasta-i deșertăciune, și o atrocitate mare.

2:22 Ce se întâmplă omului în toată truda lui, și în pretenția inimii lui, prin care el se trudește sub soare?

2:23 Căci toate zilele lui sunt dureri și mânia preocupării lui; și într-adevăr, când e noapte, nu se culcă inima lui. Și, da!, aceasta deșertăciune este.

2:24 Nu este niciun bine pentru om, decât numai să mănânce și să bea, și să arate sufletului lui bine în truda lui. Și, da!, aceasta eu am știu, că din mâna lui Dumnezeu este.

2:25 Căci cine va mânca, și cine va bea fără El?

2:26 Căci omului care e bun înaintea Feței Lui, *îi* dă înțelepciune, și cunoaștere, și bucurie. Și păcătosului, *îi* dă preocupare să adune și să strângă, *asa încât* să-i dea celui bun înaintea Feței lui Dumnezeu. Căci, da!, și aceasta *e* deșertăciune și pretenție a duhului.

CAPITOLUL 3

3:1 Pentru toate *e* un timp, și o vreme pentru fiecare lucru de sub cer.

2:12 † lit: cu toate câte au făcut în ea

3:2 O vreme pentru a da naștere, și o vreme pentru a muri, o vreme pentru a sădi, și o vreme pentru a smulge cele sădite;

3:3 o vreme pentru a omori, și o vreme pentru a vindeca; o vreme pentru a demola, și o vreme pentru a zidi;

3:4 o vreme pentru a plânge, și o vreme pentru a râde; o vreme pentru a jeli, și o vreme pentru a dansa;

3:5 o vreme pentru a arunca pietre, și o vreme pentru a strânge pietre; o vreme pentru a îmbrățișa, și o vreme pentru a se ține departe de îmbrățișare;

3:6 o vreme pentru a căuta, și o vreme pentru a pierde; o vreme pentru a păstra, și o vreme pentru a da afară;

3:7 o vreme pentru a rupe, și o vreme pentru a coase; o vreme pentru a tace, și o vreme pentru a vorbi;

3:8 o vreme pentru a îndrăgi, și o vreme pentru a urî; o vreme a războiului, și o vreme a păcii.

3:9 Care-i folosul celui ce face, în lucrurile în care el se trudește?

3:10 Am văzut toată preocuparea pe care a dat-o Dumnezeu fiilor oamenilor că să fie preocupați prin ea.

3:11 Toate împreună, cele pe care El *le-a* făcut, *sunt* bune în vremea Lui, și într-adevăr toată veșnicia a dat-o în inimile lor, așa încât să nu găsească omul lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu de la început până la sfârșit.

3:12 Am cunoscut că nu este niciun bine pentru oameni †, decât ca *fiecare* să se bucure, și să-și facă bine în viața lui †.

3:13 Și într-adevăr, fiecare om care va mânca, și va bea, și va vedea binele în toată truda lui -- un dar de la Dumnezeu este.

3:14 Am cunoscut că toate câte *le-a* făcut Dumnezeu, acestea vor fi în veac. La ele nu este nimic de adăugat, și din ele nu este nimic de înlăturat. Și Dumnezeu a făcut *aceasta* ca *oamenii* să teamă în fața Lui.

3:15 Ceea ce a devenit, este deja; și toate câte vor deveni, deja au devenit; și Dumnezeu va căuta ceea ce e-n continuitate.

3:16 Și am mai văzut sub soare un loc al judecății -- acolo *e* cel lipsit de pietate; și un loc al dreptilor -- acolo *e* cel pios.

3:17 Am zis eu în inima mea, Cu cel drept, și cu cel lipsit de pietate -- va face judecată Dumnezeu, căci *e* o vreme pentru orice lucru, și pentru orice faptă acolo.

3:18 Am zis eu în inima mea, Cu privire la felul de vorbire al fiilor omului, că îi va cerne † Dumnezeu, ca să arate că ei dobitoace sunt.

3:19 Și-n adevăr, lor, accidentul fiilor omului, și accidentul dobitocului, *e*-același accident pentru ei; după cum moartea acestuia, așa și moartea aceluia, și un singur duh †, tuturor. Și în ce excelează omul față de dobitoc? În nimic, căci toate lucrurile sunt deșertăciune.

3:12 † lit: ei

3:12 † versiune: Am cunoscut că nu este niciun bine pentru ei, în afară de a se veseli și a-și face bine în viața lui +omul

3:18 † discerne

3:19 † sau: suflare

3:20 Toate lucrurile merg într-un singur loc; toate lucrurile vin din țărână, și toate lucrurile se întorc în țărână.

3:21 Și cine știe duhul fiilor omului, dacă el se ridică sus, și duhul dobitocului, dacă el se coboară dedesubt în pământ?

3:22 Și am văzut că nu este nimic bun, decât să se bucure omul în faptele lui; căci aceasta e partea lui; căci cine îl va duce să privească asupra a ceea ce va avea loc după el?

CAPITOLUL 4

4:1 Și m-am întors eu, și am văzut toate asupririle [†] care au loc sub soare. Și iată, lacrima celor asupriți [†], și nu este nimeni care să-i mângâie, și în mâna celor ce-i asupresc [†] e forța, și nu este nimeni care să-i mângâie.

4:2 Și i-am lăudat eu în întregime pe toți cei care au murit, pe cei deja morți, mai mult decât pe cei vii, toți aceia care viețuiesc până azi.

4:3 Și un bine mai presus de *vii și morți* -- de aceștia doi - - *sunt* cei ce nu s-au născut încă, care nu văd întreaga faptă cumplită înfăptuită sub soare.

4:4 Și văzui eu toată osteneala, și toată bărbăția lucrării, că aceasta e invidia bărbatului față de prietenul lui; și într-adevăr aceasta e deșertăciune [†] și goană după vânt.

4:5 Nebunul își încrucișează mâinile lui, și își mănâncă propria carne.

4:6 Mai bine o mână plină de odihnă, decât două palme pline de trudă și goană după vânt.

4:7 Și m-am întors eu, și am văzut deșertăciune sub soare.

4:8 Unul este singur, și nu-i este *alături* un al doilea, și nici fiu, și nici frate nu este pentru el. Și nu este nicio limită la toată truda lui; și nici ochiul lui nu se satură de bogății, și *nu zice*, Pentru cine mă trudes eu, și îmi lipsesc sufletul meu de bunătate? Și și aceasta este deșertăciune, și o preocupare cumplită este.

4:9 Mai bine doi decât unul, lor le este răsplată bună în truda [†] lor.

4:10 Căci dacă vor cădea, unul *îl* va ridica pe partenerul lui. Dar vai de el, de cel singur, când cade și nu este al doilea să-l ridice.

4:11 Și dacă se culcă doi, atunci se încălzesc împreună; și cel ce-i singur, cum se va încălzi?

4:12 Și dacă cineva folosește forța față de unul, cei doi vor sta în picioare împotriva lui. Și funia împletită în trei nu se rupe repede.

4:13 Mai bine un slujitor sărac și înțelept, decât un împărat bătrân și nebun care nu știe să mai ia seama.

4:14 Căci din casa întemnițaților va ieși să împărătească, căci de asemenea, în adevăr, în împărăția lui s-a făcut sărac.

4:1 [†] extorcările
4:1 [†] extorcați, jecmăniți
4:1 [†] celor ce-i extorcă
4:4 [†] nebulie, vanitate
4:9 [†] efortul

4:15 Am privit pe toți împreună pe cei vii, cei ce umblă sub soare, împreună cu tânărul urmaș [†], care va ocupa locul lui.

4:16 Nu este sfârșit la tot poporul, al tuturor celor care au fost înaintea lor; și da! cei de la urmă nu se vor bucura de el. Căci da!, și aceasta e deșertăciune și pretenție a duhului.

CAPITOLUL 5

5:1 Păzește-ți piciorul tău atunci când mergi în casa lui Dumnezeu, și apropie-te ca să ascuți. Mai presus decât darul nebulilor să fie jertfa ta, căci ei nu [†] știu decât să facă rău.

5:2 Nu te grăbi cu gura ta, și inima ta să nu se grăbească să scoată un cuvânt înaintea Feței lui Dumnezeu; căci Dumnezeu e în cer sus, și tu pe pământ; de aceea, să fie cuvintele tale puține.

5:3 Căci vine un vis în mulțimea îngrijorării [†], și glasul nebulului în mulțimea cuvintelor.

5:4 Atunci când făgăduiești divin o făgăduință divină lui Dumnezeu, să nu întârzi să te achiți de ea, căci *în Cer* nu este plăcere pentru nebuni. Tu deci, toate câte le-ai făgăduit divin, achită-le.

5:5 Mai bine e pentru tine să nu faci o făgăduință divină, decât să faci o făgăduință divină tu însuți, și să nu te achiți *de ea*.

5:6 Nu lăsa gura ta să conducă în păcat carnea ta, și nu zice înaintea Feței lui Dumnezeu că, E din ignoranță! -- ca nu cumva să-L iriți pe Dumnezeu cu glasul tău, și să dea stricăciunii cele făcute de mâinile tale.

5:7 Ca [†] în mulțimea viselor, și a nebuniilor, și a cuvintelor multe -- ca *fiind* cu Dumnezeu să-ți fie frică.

5:8 Dacă extorcarea săracului, și jefuirea judecății și a justiției, *le* vei vedea într-un ținut, să nu te miri cu privire la *acest* fapt; căci unul mare, asupra unuia mare ia aminte, și unii mari *sunt* peste ei.

5:9 Și abundența pământului asupra fiecăruia este; un împărat e *îndatorat* ogorului lucrat.

5:10 Cel ce iubește banii [†] nu se va sătura de bani; nici acela care a avut o mare iubire în mulțimea rodului lor. Și, la fel, aceasta-i deșertăciune.

5:11 Când *este* o mulțime de bunătăți [†], se înmulțesc cei care le mănâncă; și care este bărbăția celui care le are [†], decât întreaga contemplare a ochilor lui?

5:12 Dulce doarme robul, dacă puțin sau dacă mult o să mănânce. Și pentru cel care s-a îndopat [†] ca să se îmbogățească, nu este eliberare pentru el ca să adoarmă.

4:15 [†] sau: tineretul celei de-a doua generații, care va ocupa locul celei actuale

5:1 [†] lit: nu sunt știind

5:3 [†] sau: încercării

5:7 [†] Așa încât

5:10 [†] sau: argintul

5:11 [†] lit: bunătate, la sg; de aceea tot versetul se citește: Când este mare cantitate de bunătate, se înmulțesc cei care o mănâncă; și care este bărbăția celui care o are, decât întreaga contemplare a ochilor lui?

5:11 [†] lit: celui de lângă ele

5:12 [†] s-a ghiftuit

5:13 Este o boală pe care am văzut-o sub cer -- bogăția păstrată de om †, spre răul lui.

5:14 Și se vor pierde bogățiile acestea într-o preocupare răufăcătoare, și naște un fiu, și nu este în mâna lui nimic.

5:15 După cum a ieșit din burta mamei lui, gol, se va întoarce să se ducă așa cum a venit, și nimic nu va lua din truda lui, așa încât să meargă *cu el* în mâna lui.

5:16 Și, da!, aceasta *e* o cumplită boală, căci după cum vine, așa se și duce. Și care e câștigul lui din ceea ce s-a trudit în vânt.

5:17 Și într-adevăr, toate zilele lui *sunt* în întuneric, și în jale, și în mânie multă, și boală, și fiere amară.

5:18 Iată, eu am văzut bunătatea, care este binele de a mânca și a bea; și să vadă *omul* bunătatea în toată truda lui prin care se trudește sub soare, în numărul zilelor vieții lui pe care *i-a* dat-o Dumnezeu. Căci aceasta-*i* partea lui.

5:19 Și într-adevăr, orice om căruia *i-a* dat Dumnezeu bogăție și averi, și *i-a* dat puțința să mănânce din ea, și să-și ia partea lui, și să se bucure în truda lui; acesta, un dar de la Dumnezeu este.

5:20 Căci nu își va aminti prea mult zilele vieții lui, căci Dumnezeu îl preocupă în bucuria inimii lui.

CAPITOLUL 6

6:1 Este un rău pe care l-am văzut sub soare, și răspândit este printre oameni.

6:2 Un bărbat căruia *i-a* dat Dumnezeu bogăție, și averi, și glorie, și nu este nimic care să lipsească sufletului lui din toate cele pe care le pofteste; și nu îi dă dreptul Dumnezeu să mănânce din bogăția aceasta †; căci un bărbat străin o va mânca. Și, da!, aceasta *e* deșertăciune și boală răufăcătoare este.

6:3 Dacă ar naște un bărbat o sută *de fii*, și ani mulți ar trăi, și în mulțime oricât de mare ar fi zilele anilor lui, și *totuși* sufletul lui nu se satură de bunătate, și nici înmormântare nu i se face. *Și* am zis, Mai bine decât el, cel născut mort †.

6:4 Căci în zadar a venit, și în întuneric se duce, și în întuneric numele lui va fi acoperit.

6:5 Și, într-adevăr, soare n-a văzut, și nu cunoaște odihnă aceasta mai mult decât acela.

6:6 Și dacă ar trăi ale miilor de ani mereu întoarceri †, și bunătatea nu o vede, oare nu într-un loc unic se duc toți?

6:7 Toată truda omului *este* pentru gura lui, și totuși, sufletul nu va fi îndestulat.

6:8 Căci ce avantaj *are* înțeleptul față de cel nebun? Întrucât săracul știe să umble înaintea vieții!

6:9 Mai bună-*i* viziunea ochilor, decât preumblarea duhului. Și, da!, aceasta *e* deșertăciune și pretenție a duhului.

5:13 † lit: de el

6:2 † lit: din ea

6:3 † stărpitură, avorton; sau: cel născut prematur; variantă: Mai bine îi e decât lui, celui născut mort

6:6 † lit: ale miilor anilor cicluri

6:10 Dacă ceva a venit la existență, deja a fost chemat numele lui; și se cunoaște † ce este omul, și că nu poate să se dispute cu cel mai tare decât el.

6:11 Căci sunt lucruri multe înmulțind deșertăciunea.

6:12 Ce surplus † *are* omul? Căci cine cunoaște ce *e* bine pentru om în viață, în numărul zilelor vieții deșertăciunii lui? Și le-a făcut ca umbra. Căci cine va spune omului ce va fi după el sub soare?

CAPITOLUL 7

7:1 Un nume bun *e* mai presus decât untdelemnul bun, și ziua morții mai presus de ziua nașterii.

7:2 Bine *e* să mergi în casa îndoliată, decât să mergi în casa banchetului, având în vedere că acesta *e* sfârșitul fiecărui om; iar cel viu va pune bine în inima lui.

7:3 Mai bine mânie decât răs, căci în suferința feței se face mai bună inima.

7:4 Inima înțelepților *e* în casa plângerii, și inima nebunilor, în casa veseliei.

7:5 Mai bine *e* să se audă mustrarea înțeleptului, decât să fii un bărbat auzind cântecul nebunilor.

7:6 Ca sunetul spinilor *arzând* sub ceaun, așa *este* râsul celor nebuni, și-n adevăr, aceasta *e* deșertăciune.

7:7 Căci hărțuirea printr-un vârtej *il* abate pe înțelept, și distruge inima nobleței nașterii lui.

7:8 Mai bun *e* sfârșitul lucrurilor † decât începutul fiecăruia dintre ele †; mai bine îndelung-răbdător decât îngâmfat cu duhul.

7:9 Nu te pripi în duhul tău să te mânii, căci mânia în sânul nebunilor se va odihni.

7:10 Nu zice -- Ce s-a întâmplat? Fiindcă zilele dinainte erau mai bune decât acestea! -- Căci nu din înțelepciune ai pus întrebare cu privire la acestea.

7:11 Bună *e* înțelepciunea *împreună* cu un lot împărțit † și *cu* marea mulțime a celor ce privesc cu ochii lor soarele.

7:12 Căci sub umbra ei -- a înțelepciunii -- *e* precum sub umbra argintului †; și prisosul cunoștinței înțelepciunii dă viață celui având-o.

7:13 Privește înfăptuirile lui Dumnezeu! Căci cine va putea să pună în rânduală † lucrul pe care Dumnezeu l-a sucit?

7:14 În ziua bunătații, trăiește în bunătate; de asemenea, vezi în ziua răului, vezi dar cum cu aceasta, armonia acestora a înfăptuit-o Dumnezeu, în ce privește vorbirea *lor*, așa încât să nu afle omul din ce va fi după el, absolut nimic.

6:10 † e cunoscut

6:12 † prisos

7:8 † sau: cuvintelor

7:8 † lit: lui; adică: Mai bun e sfârșitul lucrurilor decât începutul lui

7:11 † o bucată de pământ primită prin împărțirea terenului

7:12 † sau: banilor

7:13 † sau: să înfrumusețeze

7:15 Toate împreună le-am văzut în zilele deșertăciunii mele. Este un *om* drept dat pierzării în dreptatea lui, și este unul lipsit de pietate care rămâne în răul lui.

7:16 Nu fi drept prea mult, nici înțelept de prisos †, ca nu cumva să îți ieși din fire †.

7:17 Nu *fi* lipsit de pietate prea mult, și nu deveni sclerozat †, ca să nu pieri în vremea care-*i* a ta.

7:18 Bine *e* să te ții tare de aceasta, și, da!, din aceea să nu se întineze mâna ta. Căci celor ce au frică de Dumnezeu, *le* vor ieși toate lucrurile.

7:19 Înțelepciunea *îl* va ajuta pe cel înțelept mai mult decât zece autorități în exercițiu †, care sunt în cetate.

7:20 Căci om drept nu este pe pământ care să facă binele și să nu păcătuiască.

7:21 Și cu siguranță în ce privește toate cuvintele pe care le vor vorbi, să nu ți le pui la inimă, așa încât să nu auzi pe robul tău blestemându-te.

7:22 Căci deseori se va purta cu ticăloșie față de tine, și întorcându-se de multe ori va maltrata inima ta; fiindcă la fel și tu, da!, ai blestemat pe alții.

7:23 Toate acestea le-am încercat cu înțelepciune. Am zis, Voi deveni înțelept, dar înțelepciunea † a rămas departe de mine --

7:24 mai departe decât era; și adâncime adâncă! Cine o va găsi?

7:25 M-am tot învățat, eu și inima mea, ca să cunosc, și ca să supraveghez cu atenție, și ca să caut înțelepciune, și să validez, și să cunosc nebunia celui lipsit de pietate, și răzvrătirea, și ocolișul abaterii.

7:26 Și *o* găsesc eu pe ea mai amară decât moartea -- *întâlnirea* cu femeia care este vânătoare de prăzi, și mreje, inima ei, și un lanț, în mâinile ei. Cel bun înaintea Feței lui Dumnezeu va fi scăpat de ea; iar cel ce păcătuiește, va fi prins de ea.

7:27 Iată, aceasta am găsit, zice eclesiastul, una câte una *analizând*, ca să găsesc justificția †,

7:28 pe care a căutat-o stăruitor sufletul meu, și nu a găsit-o. Și un singur om din o mie am găsit. Și o femeie între toți aceștia nu am găsit.

7:29 Numai că iată, acesta am găsit, că a acționat Dumnezeu cu omul just; și ei au căutat raționamente multe. Cine știe înțelepciunea? Și cine știe să spună † o vorbă?

CAPITOLUL 8

8:1 Înțelepciunea omului va lumina fața lui; și nerușinatului, fața-i va fi urâtă.

7:16 † περισσός

7:16 † Mat 7:28, uluit, buimac

7:17 † dur, împietrit

7:19 † sau: drepturi (civice) care sunt puse în exercițiu

7:23 † lit: ea

7:27 † rațiunea, motivul

7:29 † lit: să emită, să mănuiască

8:2 *Ce iese din gura împăratului, păzește!* și *asta* datorită cuvântului jurământului *făcut* lui Dumnezeu.

8:3 Nu te grăbi din Fața Lui să pleci. Să nu rămâi într-un lucru răufăcător, căci orice dorește, El face,

8:4 precum un împărat exersându-și autoritatea! Și cine îi va spune, Ce faci?

8:5 Cel ce păzește porunca, nu va cunoaște *niciun* lucru răufăcător. Și vremea judecății, *o* cunoaște inima înțeleptului.

8:6 Pentru orice acțiune este o vreme și o judecată; fiindcă cunoștința omului *e* multă în el.

8:7 Căci nu este nimeni care să cunoască ce va fi; căci așa cum va fi, cine îi va face cunoscut?

8:8 Nu este niciun om care să aibă autoritate în duh, pentru a reține cu duhul; și nu este nicio autoritate care să aibă putere în ziua morții, și nu este iertare în ziua băătăiei, și nu-*l* va salva impietatea pe cel din proximitatea ei †.

8:9 Și toate acestea le-am văzut, și *mi*-am pus inima mea în orice înfăptuire care se face sub soare; toate câte le exercită cu autoritate omul asupra omului pentru a-l opresa.

8:10 Și atunci *i*-am văzut pe cei lipsiți de pietate la morminte fiind duși; și ieșeau *cu ei* din locul cel sfânt; și au mers, și erau lăudați în cetate, datorită lucrurilor pe care le făcuseră. Și într-adevăr, aceasta *e* deșertăciune.

8:11 Fiindcă nu este manifestare de obiecție rapidă împotriva celor ce săvârșesc răul cumplit, de aceea *e* plină de siguranță inima fiilor omului în ei, să facă răul cumplit.

8:12 Cel ce a păcătuat a săvârșit ce e cumplit de atunci, și de-a lungul *zilelor* lor; căci deasemenea, da, cunosc eu însumi că este bine pentru cei ce au frică de Dumnezeu, așa încât să aibă frică de Fața Lui.

8:13 Și bine nu va fi celui lipsit de pietate, și nu își va prelungi zilele la umbră, căci nu are † frică dinaintea Feței lui Dumnezeu.

8:14 Este o deșertăciune care e făcută pe pământ; fiindcă sunt unii drepti, și fiindcă *rău* ajunge asupra lor, potrivit faptei celor lipsiți de pietate; și sunt unii lipsiți de pietate, și fiindcă *bine* ajunge asupra lor, potrivit faptei celor drepti. Am zis că în adevăr, și aceasta-*i* deșertăciune.

8:15 Și am lăudat eu însumi în același timp bucuria, fiindcă nu este *lucru* bun omului sub soare, decât numai să mănânce, și să bea, și să se bucure. Și aceasta se va însoți cu fața lui în truda lui *în toate* zilele vieții lui, pe care *i* le-a dat Dumnezeu sub soare.

8:16 În care lucruri mi-am pus inima mea să cunoasc înțelepciunea, și să văd preocuparea *omului* care se face pe pământ; căci și în timpul zilei, și în timpul nopții, somn cu ochii lui, *omul* nu † vede.

8:17 Și am văzut toate înfăptuirile lui Dumnezeu, că nu va putea omul *cercetând* să găsească *înțelegeră* cu privire la fapta

8:8 † sau: care e cu ea

8:13 † lit: este

8:16 † lit: nu este văzând

care se înfăptuiește sub soare. Oricât se va osteni omul să caute, tot nu va găsi. Și da!, oricât ar zice înțeleptul că are cunoaștere, nu va putea să găsească. Căci în întregime aceasta am pus-o în inima mea, și inima mea în întregime a privit aceasta,

CAPITOLUL 9

9:1 cum cei dreapți, și cei înțelepți, și lucrările lor *sunt* în mâna lui Dumnezeu; și-n adevăr, iubirea, și-n adevăr, ura, nu este nimeni care să le cunoască; omul! toate lucrurile-s înaintea feței lor!

9:2 Deșertăciune e-n toate lucrurile; e un accident pentru cel drept, și un accident pentru cel lipsit de pietate; pentru cel bun, și pentru cel rău; și pentru cel curat, și pentru cel necurat; și pentru cel care aduce jertfă, și pentru cel care nu aduce jertfă; cum e cel bun, așa și cel păcătos; cum e cel ce face jurământ, așa și cel căruia de jurământ îi e frică.

9:3 Aceast rău cumplit e în toate cele ce se fac sub soare, căci e un accident unic pentru toți. Și într-adevăr, inima fiilor oamenilor e plină de rău cumplit; și ocolire rătăcitoare e-n inima lor în *timpul* vieții lor, și-n urma lor, *se merge* către cei morți.

9:4 Căci pentru cineva care are părtășie cu toți cei vii este speranță; deoarece câinele care trăiește, acela e mai bun decât leul cel mort.

9:5 Fiindcă cei vii, cunosc că vor muri; și cei morți nu + cunosc nimic; și nu mai este pentru ei nicio răsplată, căci a fost uitată amintirea lor.

9:6 Și într-adevăr, iubirea lor, și într-adevăr, ura lor, și într-adevăr, ardoarea + lor, deja au pierit, și parte nu mai este pentru ei deloc, în veac, în toate lucrurile făcute sub soare.

9:7 Vino, mănâncă cu voie bună pâinea ta, și bea cu inimă bună vinul tău! căci deja Și-a găsit plăcerea Dumnezeu în acțiunile tale.

9:8 În orice vreme să fie hainele tale albe, și untdelemnul de pe capul tău să nu lipsească.

9:9 Și privește viața cu femeia pe care ai iubit-o în toate zilele vieții deșertăciunii tale! cele care ți-au fost date sub soare, toate zilele vieții deșertăciunii tale. Căci aceasta e partea ta, în viața ta, și în truda ta, cu care te-ai trudit sub soare.

9:10 Toate câte le va găsi mâna ta de făcut, după puterea ta, fă-le! căci nu este nici faptă, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune în Hades, unde te vei duce, acolo!

9:11 Și m-am întors, și am văzut sub soare, că nu cei sprinteni câștigă cursa, și nu cei puternici *biruiesc* în luptă, și-n adevăr, nu a înțelepților *este* pâinea, și-n adevăr, nu a celor pricepuți *este* bogăția, și-n adevăr, nu a celor ce cunosc favorizarea; căci vremea și întâmplarea *li* se vor întâmpla tuturor acestora.

9:12 Și-n adevăr nu cunoaște omul vremea lui. Precum peștii prinși într-un năvod rău, și precum păsările prinse într-o cursă;

ca acestea vor fi prinși fiii omului în vremea cumplită, atunci când va cădea peste ei dintr-odată.

9:13 Și-n adevăr aceasta am văzut -- o înțelepciune sub soare, și mare este în ochii mei.

9:14 *Iată* o cetate mică, și bărbați în ea, puțini; și vine asupra ei un împărat mare, și o împresoară, și zidește împotriva ei o palisadă de asediu mare.

9:15 Și se găsește în ea un bărbat sărac și înțelept; și acesta scapă cetatea prin înțelepciunea lui; și *niciun* om nu-și amintește de bărbatul acela sărac.

9:16 Și am zis eu, Mai bună e înțelepciunea decât puterea. Dar înțelepciunea celui sărac e disprețuită, și cuvintele lui nu sunt ascultate.

9:17 Cuvintele înțelepților în calm sunt auzite mai bine decât strigătul celor care exercită autoritate între nebuni.

9:18 Mai bună-i înțelepciunea decât armele de război; și un singur păcătos va distruge bunătate multă.

CAPITOLUL 10

10:1 Musca moartă va face să se strice preparatul de untdelemn aromat; de preț e puțină înțelepciune, mai presus de gloria cea mare a nebuniei.

10:2 Inima înțeleptului e la dreapta lui; și inima nebunului e la stânga lui.

10:3 Și, da!, pe cale atunci când nebunul umblă, *pe calea* inimii lui, lipsit va rămâne, și ce socotește el, totul, nebunie este.

10:4 Dacă duhul celui ce exercită autoritatea se ridică împotriva ta, locul tău nu ți-l părăsi; căci un tratament de vindecare va opri păcate mari.

10:5 Este un lucru cumplit pe care l-am văzut sub soare, ca și cum fără voie ar ieși din fața celui ce exercită autoritatea --

10:6 a fost pus nebunul în poziție de mare înălțime, și bogații, în înjosire stau așezați.

10:7 Am văzut robi pe cai, și conducători mergând ca robii pe pământ.

10:8 Cel ce sapă o groapă, în ea va cădea; și pe cel ce dărmă un gard de frontieră, îl va mușca un șarpe.

10:9 Cel ce înlătură pietre greu va fi tulburat prin ele; cel ce despică lemne va fi în pericol datorită lor.

10:10 Dacă se tocește fierul toporului, *atunci* și fața omului + e îngrijorată, și puterea și-o îndoiește +; dar succesul e-al omului care *are* înțelepciune.

10:11 Dacă va mușca șarpele fără băiguiala descântecului, atunci nu are succes cel ce descântă.

10:12 Cuvintele gurii înțeleptului *sunt* har; și buzele nebunului îl vor prăpădi;

10:13 începutul cuvintelor gurii lui, e nebunie, și sfârșitul gurii lui, ocolișul rătăcirii cumplete.

9:5 † nu sunt cunoscând

9:6 † . zelul, 2. invidia, gelozia

10:10 † lit: fața lui

10:10 † lit: puterea și-o face mai puternică

10:14 Și nebunul își înmulțește cuvintele; nu cunoaște omul ce lucru devine, și ce lucru va fi; căci *ce va fi* după el, cine îi va face cunoscut?

10:15 Osteneala nebulilor îi extenuază, ca pe cel ce nu cunoaște *pe unde* să meargă spre cetate.

10:16 Vai ție, cetate care, împăratul tău e tânăr, și conducătorii tăi, de când se face dimineață, mănâncă.

10:17 Ferice de tine, țară care, împăratul tău e fiu de neam ales, și conducătorii tăi, la vreme se vor hrăni în putere, și nu se vor rușina.

10:18 Din pricina lenei se prăbușește șarpanta; și din pricina inactivității † mâinilor se prăbușește casa.

10:19 În vederea răsului fac *oamenii* pâine, și vin și untdelemn, ca să-*i* bucure pe cei vii; și de ban ascultă toate lucrurile.

10:20 Și chiar în conștiința ta, pe împărat să nu-*l* blestemi; și în cămăruțele ascunse ale camerelor tale de dormit, să nu-*l* blestemi pe bogat. Căci o ființă înaripată a cerului va duce glasul tău, și cel ce are aripi va relata cuvântul tău.

CAPITOLUL 11

11:1 Trimite-ți pâinea ta pe fața apei, căci în mulțimea zilelor o vei găsi.

11:2 Dă o parte la șapte, și chiar la opt, căci nu cunoști ce nenorocire va fi pe pământ.

11:3 Dacă se umplu norii de ploaie, pe pământ *o* vor vărsa; și dacă va cădea pomul spre austru, sau dacă spre crivăț, acolo unde o să cadă pomul, acolo va fi.

11:4 Cel ce se uită după vânt, nu va semăna, și cine privește la nori, nu va secera.

11:5 După cum nimeni nu † cunoaște care *e* calea vântului †, *nici* cum *se formează* oasele în burta celei însărcinate, tot așa, nu vei putea cunoaște înfăptuirile lui Dumnezeu, câte le face, în toate și toți.

11:6 De dimineață seamănă sămânța ta, și când e seară nu pune jos mâna ta; căci nu știi ce va merge bine, sau aceasta *acici*, sau aceea *acolo*, sau dacă amândouă împreună bine *vor ieși*.

11:7 Și dulce *e* lumina, și bine *le este* ochilor să vadă *împreună* cu soarele.

11:8 Căci chiar dacă mulți ani ar trăi omul, și în toți aceștia s-ar bucura, totuși să-și aducă aminte de zilele întunericului, căci multe vor fi -- tot ce vine *e* deșertăciune.

11:9 Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, și veselește-te în inima ta în zilele tinereții tale. Și umblă pe căile inimii tale fără vină, și potrivit viziunii ochilor tăi. Și să știi † că pentru † toate acestea te va aduce Dumnezeu la judecată †.

10:18 † trândăviei

11:5 † lit: nu este cunoscând

11:5 † sau: calea duhului

11:9 † lit: să cunoști

11:9 † cu privire la

11:9 † sau: la dreptate

11:10 Și îndepărtează mânia din inima ta, și evacuează facerea de rău din carnea ta. Căci tinerețea și lipsa de minte † deșertăciune *sunt*.

CAPITOLUL 12

12:1 Și amintește-ți de Creatorul tău în zilele tinereții tale! Până când nu vor veni zilele cele rele, și se vor apropia anii în care vei spune, Nu mai este în mine pentru toate acestea nicio voință.

12:2 Până când nu s-a întunecat soarele și lumina, și luna și stelele; și *nu* s-au întors norii după ploaie;

12:3 în ziua în care se vor clătina păzitorii casei; și se vor disloca bărbații celor puternice, și inactive *vor ajunge* cele ce macină, fiindcă s-au împuținat, și se vor întuneca cele ce privesc prin orbite;

12:4 și se vor încuia ușile dinspre piață, în slăbiciunea sunetului celei ce macină, și te scoli la ciripitul vrăbiei, și vor fi smerite toate fiicele cântării.

12:5 Și da! din înălțime vor privi, și spaimile *vor fi* pe cale; și va înflori migdalul, și se va îngroșa lăcusta, și va fi împrăștiat *în vânt* măceșul; fiindcă a plecat omul la casa lui veșnică; și vor încercui în piață cei ce jelesc.

12:6 Până când nu va fi bulversat lăntșorul de argint, și va fi spartă floarea incrustată de aur, și va fi spart ulciorul la izvor, și va fi rostogolită roata peste puțul gropii;

12:7 și se va întoarce țărâna asupra pământului așa cum era, și răsuflarea † se va întoarce la Dumnezeu Care a dat-o.

12:8 Deșertăciunea deșertăciunilor! zice eclesiastul toate-s deșertăciune.

12:9 Și întrucât peste măsură a devenit eclesiastul de înțelept, că a învățat † cunoștința *împreună* cu omul, și astfel *omul* va urmări pas cu pas † ordinea cea bună † a parabolilor.

12:10 Mult a căutat eclesiastul să găsească cuvintele dorului †, și să scrie în mod clar † cuvintele adevărului.

12:11 Cuvintele înțelepților sunt ca imboldurile †, și ca niște încheietori † bine sădite, care prin antologii † au fost date de Un Singur Păstor.

12:12 Și mai mult decât acestea, fiul meu, ia seama, a face cărți multe, nu este limită, și studiul mult *e* slăbiciunea cărnii.

12:13 Sfârșitul † cuvântului † cel întreg, ascultă-*l*, De Dumnezeu să-ți fie frică, și poruncile Lui păzește-*le*, căci aceasta *e* omul întreg.

11:10 † nebunia

12:7 † sau: duhul

12:9 † a dat învățătură

12:9 † va descoperi în detaliu, va cerceta în amănunt

12:9 † buna întocmire

12:10 † sau: cuvintele voinței +divine

12:10 † fără subterfugii, drept

12:11 † lit: strămurările: băț lung și ascuțit cu un ac în vârf, sau prăjină cu vârf de fier, folosită pentru cârmuirea boilor (DEX)

12:11 † lit: piroane

12:11 † culegere de scrieri reprezentative, alese din mai multi autori (DEX)

12:13 † împlinirea

12:13 † subiectului despre care e vorba

12:14 Căci orice faptă, Dumnezeu *o* va aduce la judecată, cu
tot ce presupune, fie bine, fie rău cumplit.